

Grund til at gøre det. Lovforslaget bygger her i § 81 som i hele Kapitel V paa to Synspunkter. Det ene er, at Kvinden er nu saa udviklet, forstaar sig saa udmærket vel paa Forretning og alt, hvad dertil hører, at nogen som helst Beskyttelse overfor Tredjemand er overflødig, dør kan Kvinden godt klare sig selv, men hvor Kvinden har Beskyttelse behov, er i Forholdet til sin Ægtemand. Dette er egentlig Synspunktet for hele Lovforslaget. Medens man tidligere saa Mand og Hustru som en Eenhed, hvor hun fik den nødvendige Beskyttelse overfor Omverdenen gennem Manden, siger man nu: Kvinden er fuldkommen i Stand til at klare sig selv i alle Forhold, men ikke overfor Manden. Her griber Lovforslaget ind paa ethvert Punkt og belærer hende om, at hun har sine særlige Interesser, baade økonomiske og af anden Art, som hun maa sørge for at faa varetaget, og hvis hun ikke mener at kunne varetage dem selv med fornøden Kraft overfor Manden, skal Øvrigheden nok træde til og gøre det. At dette er en Splittelse af Ægteskabet, er der for mig ikke nogen som helst Tvivl om.

Til § 122 har jeg stillet et særligt Ændringsforslag. Første Punktum af denne Paragraf, der angaar Underholdningsbidrag til Ægtefælle og Børn i Tilfælde af Skilsmisse, lyder saaledes: „Bestemmelse om Underholdsbidrag til Ægtefælle og Børn træffes kun indtil videre, og ny Afgørelse kan senere træffes af Overvrigheden paa en af Ægtefællernes Begæring, naar Forholdene væsentlig har forandret sig, eller Børnenes Tarv kræver det“. Det næste Punktum, som jeg sammen med andre foreslaar slettet, lyder saaledes: „Dog kan det, hvor særlige Grunde taler derfor, ved Dom eller Bevilling fastslaas, at Afgørelsen med Hensyn til en fraskilt eller frasepareret Ægtefælles Underholdskrav skal være endelig, og Forandring kan da ikke senere finde Sted“. I Stedet derfor har jeg nu foreslaaet et nyt Punktum, som er i nøje Overensstemmelse med det svenske Lovforslags Bestemmelse, det er en ligefrem Oversættelse af den. Den Bestemmelse, jeg foreslaar, lyder saaledes: „Dog kan Underholdningsbidrag til fraskilt eller frasepareret Ægtefælle ikke tilkendes, saafremt Begæring derom tidligere er blevet afslaet, og heller ikke kan Bidraget forhøjes udover det tidligere fastsatte Beløb“. Dette hænger sammen med en Betragtning, som jeg gjorde gældende allerede ved Lovforslagets første Behandling. Det forekommer mig,

at naar Skilsmisse har fundet Sted, og der er tilkendt Hustruen, som det jo altid vil være, en Ydelse fra Mandens Side, fastsat paa Grundlag af Forholdene, saaledes som de er i det Øjeblik, Skilsmissen finder Sted, har Hustruen for sit Vedkommende ikke Krav paa mere. Efter at Skilsmissen har fundet Sted, bør Hustruen efter min Mening ikke have nogen Mulighed for, fordi Manden senere maatte arbejde sig frem, at faa Del i det muligt større Udbytte af hans Virksomhed. Hun er ganske udenfor hele dette Forhold. Noget anderledes stiller det sig med Hensyn til Børnene, og jeg har derfor kunnet slutte mig til Paragraffens første Stykke. Yderligere kommer dertil den Betragtning, at en Gang skulde dog, om jeg saa maa sige, de fraskilte Ægtefæller have Fred for at faa deres Forhold taget op til fornyet Undersøgelse, fornyet Endevending, fornyet Fastsættelse af det ene og det andet. En Gang maa man dog gøre sig Umage for, at de Saar, som en Skilsmisse slaar, heles, og man bør ikke ved en Bestemmelse som denne, at naar Mandens Forhold efter Skilsmissen forandrer sig, har Hustruen Ret til at forlange yderligere Bidrag fra ham, maaske længe efter at Skilsmissen har fundet Sted og han under de forandrede Forhold har opnaaet en anden økonomisk Stilling, paany rippe op i Saaret. Det gælder ogsaa her, hvad jeg sagde om Børnene: Manden maa vel en Gang kunne faa Lov at være i Fred.

Endvidere har jeg sammen med Ordføreren for Partiet Venstre stillet Forslag om, at samtlige processuelle Regler i Ægteskabsloven gaar over i Retsplejeloven. Synspunktet er for mit Vedkommende det, at naar vi har faaet en Retsplejelov, som samler alt, hvad der hedder Regler om Procedure, maa det være Meningen, at denne Lov efterhaanden skal indeholde alle Regler derom. Man har samlet Reglerne ud fra det Synspunkt, at det ikke vilde være heldigt at have de processuelle Regler om de forskellige Forhold berørende rundt omkring i de forskellige Love, hvis processuelle Retsforhold de regulerer, at det vilde være praktisk og rigtigt at samle dem i en alle processuelle Forhold omfattende Retsplejelov. Hvis vi derfor nu kommer ind paa i hver enkelt ny Lov eller i alt Fald i mange nye Love at give særlige processuelle Regler, har vi i Løbet af ganske kort Tid Retsplejeloven lige saa splittet, som Retsplejelovene har været tidligere. Det konsekvente og rigtige er at have det hele samlet paa eet Sted.